

פרק 61

נהש"ס, סודיות ופתיחות, חלק י"א

דרך להבה ירוקה הם חגו, דרך רשת הפלו הם הסתחררו, ליבה של מינרווה פעם באימה שלא הרגישה מזה עשר שנים ושלושה חודשים, המסדרונות שבין החלל ירקו אותם החוצה אל אולם הכניסה של גרינגוטס (מקלט הפלו הבטוח ביותר בסמטת דיאגון, החיבור שקשה ביותר ליירט, הדרך המהירה ביותר לצאת מהוורטס בלי עוף-חול). פקיד גובלין הסתובב לעברם, עיניו רחבות, הוא החל לקוד קידה של כבוד -

כיוון, כוננות, כוונה!

והשניים היו בסמטה מאחורי הפונדק של מרי, שרביטים שלופים ומורמים, מסתובבים גב אל גב והמילים ללחש נוגד הנגזה כבר עולות על שפתיו של סוורוס.

הסמטה הייתה ריקה.

כשפנתה לאחור להביט בסוורוס, שרביטו כבר נגע בראשו בקול של ביצה נשברת, שפתיו מדקלמות את מילות ההיעלמות; הוא עטה את צבע סביבתו, הפך לכתם מטושטש על רקע סביבתו, הטישטוש השתנה והותאם למה שהיה מאחוריו ואז לא נראה דבר.

היא הנמיכה את שרביטה וצעדה קדימה כדי לקבל את ההנגזה שלה -

מאחוריה נשמע קול פיצוח להבות שאין לטעות בו.

היא הסתובבה וראתה את אלבוס, שרביטו הארוך שלוף ומורם ביד ימינו. עיניו היו קודרות מאחורי משקפי חצי-הסרה, ופוקס פרש את כנפיו בצבע האש מעל כתפו בהכנה למעוף ולקרב.

"אלבוס!" היא אמרה. "חשבתי -" היא הרגע ראתה אותו עוזב לעבר אזקבאן, והיא חשבה שאפילו עופות-חול לא יכולים לשוב משם בקלות.

ואז היא הבינה.

"היא נמלטה, " אמר אלבוס. "האם הפטרונס שלך הגיע אליו?"

הלמות ליבה התחזקו, האימה בעורקיה התקשתה. "הוא אמר שהוא פה, בבית השימוש -"

"הבה נקווה שהוא אמר אמת, " אמר אלבוס, השרביט נקש על ראשה בתחושה של מים זולגים, ורגע לאחר מכן הארבעה (אפילו פוקס נעשה בלתי נראה, אם כי מדי פעם ניתן היה לראות הבהוב של משהו דומה לאש באוויר) רצו לעבר חזית המסעדה. הם עצרו ליד הדלת בעוד אלבוס לחש משהו, ורגע לאחר מכן אחד הלקוחות שנראו דרך החלון נעמד עם הבעה מעורפלת על פניו ופתח את הדלת, כאילו הוא מחפש חבר בחוץ; והשלושה עברו, רצים בינות ללקוחות שלא חשדו בדבר (מינרווה ידעה שסוורוס משנן פרצופים, ואלבוס יראה אנשים מונגזים) לעבר השלט של בית השימוש -

דלת עץ ישנה עם ציור של אסלה נפתחה בחבטה וארבעה מצילים בלתי נראים הסתערו דרכה.

חדר העץ הקטן והנקי היה ריק, טיפות טריות של מים נראו בכיור אבל לא היה שום זכר להארי, רק דף נייר שהונח על המכסה הסגור של האסלה.

היא לא הצליחה לנשום.

דף הנייר ריחף באוויר כשאלבוס הרים אותו, ורגע לאחר מכן נדחף לעברה.

מ': מה המצנפת אמרה לי לומר לך?

ה' -

"אה", מינרווה אמרה בקול רם בהפתעה, לקח לה רגע למקם את השאלה, זה לא מסוג הדברים ששוכחים אבל היא לא ממש חשבה בצורה הזו - "שאני זאטוטה חצופה ושאסתלק מהחצר שלה."

"קא?" אמר האוויר בקולו של אלבוס, כאילו אפילו הוא יכול להיות מופתע.

ואז הופיע ראשו של הארי פוטר, מרחף באוויר ליד האסלה, פניו קרות ודרוכות, ההארי הבוגר-מדי שראתה לפעמים, עיניו מתרוצצות מצד לצד.

"מה קורה -" החל הילד.

אלבוס, כבר לא בלתי נראה, כמוה וכמו פוקס, נע קדימה תוך רגע, ידו השמאלית תלשה שיערה מראשו של הארי (מה שגרם לצווחה קטנה מהילד), מינרווה לקחה את השיערה בידה, ורגע לאחר מכן אלבוס אסף את הילד הבלתי-נראה-ברובו בזרועותיו והיה הבזק של אש אדומה-זהובה.

והארי פוטר היה בטוח.

מינרווה עשתה כמה צעדים קדימה, נשענה כנגד הקיר שלידו היו אלבוס והארי, וניסתה לשחזר את הרוגע שלה.

היא... איבדה כמה הרגלים, בעשר השנים מאז שפורק מסדר עוף-החול.

לצידה, סוורוס נגלה בהיבהוב. ידו הימנית שלפה בקבוקון מגלימותיו, ידו השמאלית נשלחה קדימה בדרישה. היא נתנה לו את השיערה של הארי, ורגע לאחר מכן היא הוכנסה לבקבוקון הפולימיצי, שהחל לתסוס ולבעבע כשהחל לקבל את הכוח שיאפשר לסוורוס למלא את תפקידו כפתיון.

"זה היה לא צפוי", אמר המורה לשיקויים באיטיות. "למה המנהל לא אסף את מר פוטר מוקדם יותר, אני תוהה, אם הוא הרחיק לכת עד כדי כך שעיוות את הזמן? לא היה אמור להיות דבר שמונע ממנו לעשות זאת... למעשה, הפטרונס שלך היה אמור להגיע אל מר פוטר כשהוא כבר בטוח..."

היא לא חשבה על זה, הבנה אחרת קפצה לקדמת תודעתה. זה לא היה מבעית כמו המחשבה שבלטריקס בלק נמלטה מאזקבאן, אבל עדיין -

"להארי יש גלימת היעלמות?" היא שאלה.

המורה לשיקויים לא ענה; הוא התכווץ.

טיק-סניק, בליפ-בלופ, דינג-רינג-טינג-

זה עדיין הרגיז אותה, אם כי זה נמוג מעבר לתשומת הלב שלה לאחר זמן מה; אם וכאשר היא תהפוך למנהלת, היא מתעתדת להשתיק את כל החבורה. היא תהתה לעצמה איזה מנהל של הוגוורטס היה הראשון להיות כה בלתי מתחשב עד שיצר מכשיר שמפיק רעש להוריש ליורשיו?

היא ישבה במשרד המנהל למול שולחן משלה שיצרה בשינוי-צורה זריז, ועשתה חלק ממאה הדברים הבירוקרטיים שיש לעשות כדי שהוגוורטס ימשיך לעבוד; היא הייתה מסוגלת לאבד את עצמה בעבודה בקלות, וזה מנע ממנה לחשוב על דברים אחרים. אלבוס העיר פעם, בנימה סרקסטית למדי, שבית הספר התנהל בצורה חלקה הרבה יותר כשהיה משבר חיצוני שניסתה להתעלם ממנו...

...לפני עשר שנים, זו הייתה הפעם האחרונה שאלבוס אמר זאת.

נשמע צלצול שהעיד על מבקר מתקרב.

מינרווה המשיכה לקרוא את גליון הקלף.

הדלת נפתחה בטריקה וחשפה את סוורוס סנייפ, שצעד שלושה צעדים פנימה ודרש בלי להמתין, "יש חדש מעין-הזעם?"

אלבוס כבר החל לקום מכיסאו בזמן שאספה את הדפים וביטלה את לחש השולחן. "הפטרונוס של מודי מדווח לי באזקבאן," אמר אלבוס. "העין שלו לא ראתה דבר; ואם עינו של ואנס לא רואה דבר מה, אזי הוא לא קיים. ואתה?"

"איש לא ניסה לקחת את דמי בכוח," אמר סוורוס. הוא חיך חיוך אפל. "למעט המורה להתגוננות."

"מה?" שאלה מינרווה.

"הוא זיהה שאני מתחזה לפני שהספקתי אפילו לפתוח את פי, ותקף אותי על המקום בדרישה לדעת את מקום הימצאו של מר פוטר." חיוך אפל נוסף. "משום מה, העובדה שצעקתי שאני סוורוס סנייפ לא הרגיעה אותו. אני מאמין שהאיש יכול להרוג אותי תמורת חרמש ולהחזיר חמישה גוזים כעודף. נאלצתי לשתק את פרופסור קווירל הטוב, מה שלא היה פשוט, והוא לא הגיב טוב לקללה. 'הארי פוטר', מבוהל כצפוי, רץ החוצה ואמר לבעלים, ופרופסור קווירל נלקח לקדוש מנגו -"

"הקדוש מנגו?"

"- שם נאמר שהוא בוודאי העביד את עצמו בפרך במשך שבועות לפני שקרס, עד כדי כך הוא היה תשוש. המורה להתגוננות היקר שלך בסדר, מינרווה, ייתכן שלחש השיתוק עזר לו בכך שהכריח אותו לנוח כמה ימים. לאחר מכן סירבתי להצעה לחזור בפלו להוגוורטס, חזרתי לסמטת דיאגון והסתובבתי; אבל לא נראה שאיש מעוניין בדמו של מר פוטר היום."

"המורה להתגוננות נמצא בידיים הטובות ביותר, אני משוכנע," אמר אלבוס. "עניינים חשובים יותר דורשים את תשומת ליבנו, מינרווה."

נדרש מאמץ נכבד להסב את תשומת ליבה בחזרה, אבל היא התיישבה וסוורוס יצר לעצמו כיסא במחווה, והשלושה נאספו כדי להתחיל בישיבת המועצה שלהם.

היא הרגישה כמו מתחזה ששתתה פולימיצי ביושבה עם השניים הללו. מלחמה לא הייתה אומנותה, כמו גם חרישת מזימות. היא נאלצה להתאמץ כדי להישאר צעד אחד לפני התאומים וויזלי, ולפעמים היא נכשלה גם בכך. בסופו של דבר, היא ישבה כאן רק משום שהיא שמעה את הנבואה...

"אנו ניצבים", אמר המנהל, "למול תעלומה מדאיגה למדי. אני יכול לחשוב רק על שני קוסמים שהיו עשויים לתכנן את הבריחה הזו."

מינרווה נשמה נשימה חדה. "יש אפשרות שזה איננו אתה-יודע-מי?"

"חוששני שכן", אמר המנהל.

היא העיפה מבט הצידה וראתה שסוורוס נראה מבולבל כמותה. חוששני שאדון האופל לא קם מחדש? היא הייתה נותנת כמעט הכל כדי שזה יהיה נכון.

"אז", אמר אלבוס בכבדות. "החשוד הראשון שלנו הוא וולדמורט, שקם מחדש ומנסה להחיות את עצמו. חקרתי ספרים רבים שאני מצטער שקראתי, בחפשי אחר כל דרך אפשרית שבה יוכל לשוב, ומצאתי רק שלוש. דרכו החזקה ביותר לחיים היא אבן החכמים, אשר פלאמל מבטיח לי שאפילו וולדמורט לא יוכל ליצור בעצמו; בדרך הזו הוא ישוב חזק ונורא יותר מאי פעם. לא הייתי חושב שוולדמורט יהיה מסוגל להתנגד לפיתוי שבאבן, ועוד פחות משום שזו מלכודת ברורה שנועדה לאתגר את תושייתו. אבל דרכו השנייה חזקה כמעט באותה המידה: בשר המשרת, שניתן מרצון; דם האויב, שנלקח בכוח; ועצם אביו, שניתנה מבלי דעת. וולדמורט הוא פרפקציוניסט - "אלבוס העיף מבט בסוורוס, שהנהן בהסכמה, "-ואין ספק שיחפש את השילוב החזק ביותר: בשרה של בלטריקס בלק, דמו של הארי פוטר, ועצם אביו. דרכו האחרונה של וולדמורט היא לפתות קורבן ולשאוב ממנו את חייו לאורך תקופה ארוכה; במקרה כזה וולדמורט יהיה חלש בהשוואה לכוחו הקודם. המניע שלו להבריח את בלטריקס בלק ברור. ואם הוא שומר אותה כעתודה, לשימוש רק במקרה שלא יוכל להשיג את האבן, זה יסביר מדוע לא נעשה שום ניסיון לחטוף את הארי היום."

מינרווה העיפה מבט נוסף בסוורוס, ראתה אותו מקשיב בריכוז אך ללא הפתעה.

"מה שלא ברור", המשיך המנהל, "הוא כיצד וולדמורט היה מסוגל לתכנן את הבריחה הזו. בובת מוות הושארה במקום בלטריקס, בריחתה הייתה אמורה שלא להתגלות; ואף על פי שזה השתבש, הסוהרסנים לא היו מסוגלים לאתר אותה לאחר האזהרה הראשונית שלהם. כלא אזקבאן היה בלתי חדיר במשך מאות שנים, ואינני מסוגל לדמיין שום דרך שבה וולדמורט היה יכול לעשות זאת."

"זה לא אומר הרבה", אמר סוורוס, חסר הבעה. "על מנת שאדון האופל יעשה משהו שאיננו מסוגלים לדמיין, הוא בסך הכל צריך להיות בעל דמיון מפותח משלנו."

אלבוס הנהן בקדרות. "למרבה הצער ישנו קוסם נוסף שצוחק על דברים בלתי אפשריים. קוסם שפיתח, לפני זמן קצר, לחש חדש ורב עוצמה שהיה יכול לעזור את הסוהרסנים להימלטותה של בלטריקס בלק. והוא מעורב מסיבות אחרות."

ליבה של מינרווה החסיר פעימה, היא לא ידעה איך, או למה, אבל דאגה נוראית השתלטה עליה באשר למי -

"מי זה?" שאל סוורוס, נשמע מבולבל.

אלבוס נשען לאחור ואמר את המילים הקטלניות מהן חששה: "הארי ג'יימס פוטר-אוואנס-וורס."

"פּוֹטֶר?" דרש המורה לשיקויים, קולו המשיי נשמע המום יותר מאי פעם. "המנהל, האם זו אחת מהבדיחות שלך? הוא בשנתו הראשונה בהוגוורטס! התקף זעם וכמה מתיחות ילדותיות עם גלימת היעלמות לא הופכות אותו -"

"זו לא בדיחה," אמרה מינרווה, קולה בקושי מעל לחישה. "הארי כבר גילה תגליות מקוריות בשינוי צורה, סוורוס. אם כי לא ידעתי שהוא חוקר גם לחשים."

"הארי אינו תלמיד שנה-ראשונה רגיל," אמר המנהל בקול רציני. "הוא מסומן כשווה לאדון האופל, וברשותו כוח שאדון האופל לא מכיר."

סוורוס הביט בה, ורק מי שהכיר אותו היטב היה יודע שהמבט היה מפציר. "האם עליי לקחת זאת ברצינות?" מינרווה פשוט הנהנה.

"האם מישהו אחר יודע על... הלחש החדש והעוצמתי הזה?" דרש סוורוס.

המנהל הביט בה בהתנצלות -

איכשהו היא ידעה, היא ידעה אפילו לפני שאמר זאת, והיא רצתה לצרוח במלוא ריאותיה.

- ואמר, "קוויירינוס קווירל."

"למה," היא אמרה בקול שהיה צריך להתיר מחצית מהמכשירים במשרד, "מר פוטר גילה למורה להתגוננות מפני כוחות האופל שלנו על הלחש החדש והמבריק שלו לבריחה מבתי כלא -"

המנהל העביר יד עייפה ומקומטת על מצחו המקומט באותה מידה. "קוויירינוס היה שם במקרה, מינרווה. אפילו אני לא מצאתי בכך טעם לפגם באותו הזמן. "המנהל היסס. "והארי אמר שהלחש שלו מסוכן מכדי שיסביר אותו למי מאיתנו; וכששאלתי אותו שוב היום, הוא התעקש שהוא לא הסביר אותו לקוויירינוס, או הוריד את מגנטות הלסת-ההכרה שלו בנוכחות המורה להתגוננות -"

"מר פוטר הוא מליט-הכרה? נתת לו גלימת היעלמות והוא חסין לוורטסרום והוא חבר של התאומים וויזלי? אלבוס, יש לך מושג כלשהו מה שיסית בבית הספר הזה?" קולה עלה לצווחה כמעט. "עד שנתו השביעית לא ייוותר דבר מהוגוורטס מלבד חור מעשן בקרקע!"

אלבוס נשען לאחור בכיסאו המרופד, ואמר בחיוך, "אל תשכחי את מחולל-הזמן."

היא באמת צרחה אז, אבל בשקט.

סוורוס אמר בעצלתיים, "האם תרצה שאלמד אותו לרקוח פולימיצי, המנהל? אני שואל רק לשם השלמות, למקרה שאתה לא מרוצה מגודלו של אסון המחמד שלך."

"אולי בשנה הבאה," אמר אלבוס. "ידידי היקרים, השאלה שעומדת בפנינו היא האם הארי פוטר הבריח את בלטריקס בלק מאזקבאן, שזה קצת יותר ממשובת נעורים אפילו בסטנדרטים הסלחניים שלי."

"סלח לי, המנהל," אמר סוורוס באחד מהחיוכים היבשים ביותר שראתה אותו מעניק לאלבוס, "אבל אבקש שיירשם שדעתי היא לא. זוהי עבודתו של אדון האופל, פשוט וקל."

"אז מדוע," אמר אלבוס, ובעת לא היה שמץ שעשוע בקולו, "כשתיכננתי לאסוף את הארי מיד לאחר הגעתו לסמטת דיאגון, גיליתי שזה ייצור פרדוקס?"

מינרווה שקעה עוד לתוך כיסאה, שמטה את מרפקה השמאלי על המסעד חסר הריפוד, השעינה את ראשה על ידה, ועצמה את עיניה בייאוש.

ישנה אימרה שזוכה לתפוצה צרה, שאומרת שרק הילאי אחד משלושים מוסמך לחקור מקרים שכוללים מחולל-זמן; ומתוך המעטים הללו, החצי שאינו כבר משוגע, יהיה כזה בתוך זמן קצר.

"אז אתה חושד," אמר סוורוס, "שפוטר הלך מסמטת דיאגון לאזקבאן, ואז חזר בזמן לאחר מכן בחזרה לסמטת דיאגון כדי שנאסוף אותו שם -"

"בדיוק," אמר קולו של אלבוס. "אם כי בנוסף ייתכן שוולדמורט או משרתיו צפו ווידאו שהארי מגיע לסמטת דיאגון, לפני שהחלו בניסיון המילוט מאזקבאן. ושהיה להם מישהו עם מחולל-זמן שהעביר בשבילם הודעה על הצלחתם, שתהווה סימן לנסות לחטוף אותו. אכן, משום שחשדתי באפשרות הזו שלחתי אותך ואת מינרווה למשימה שלכם, לפני שהלכתי בעצמי לאזקבאן. חשבתי אז שניסיון המילוט שלהם ייכשל, אבל אם לאסוף את הארי משמעו לצפות בכישלונם העתידי, אזי אני עצמי לא הייתי יכול ללכת לאזקבאן אחרי שביצעתי עימו אינטראקציה, משום שעתידי של אזקבאן לא יכול לגעת בעברו. כאשר לא קיבלתי באזקבאן דיווח ממך או ממינרווה, או מפליטיק, לו אמרתי ליצור עמכם קשר, ידעתי שאינטראקציה שלכם עם הארי פוטר הייתה אינטראקציה עם העתיד של אזקבאן, מה שאומר שמישהו שלח הודעות דרך הזמן -"

ואז קולו של אלבוס נקטע.

"אבל המנהל," אמר סוורוס, "אתה חזרת מהעתיד של אזקבאן וביצעת אינטראקציה איתנו..."

קולו של המורה לשיקויים דעך.

"אבל סוורוס, אם הייתי מקבל דיווחים ממך וממינרווה על שלומו של הארי, מלכתחילה לא הייתי חוזר בזמן כדי -"

"המנהל, אני חושב שאנחנו צריכים לשרטט שירטוטים בשביל זה."

"אני מסכים, סוורוס."

נשמע קול של קלף נפרש על שולחן, ואז של עטי נוצה חורטים, ועוד וויכוחים.

מינרווה ישבה על כיסאה, ראשה נח על ידה, עיניה עצומות.

היה סיפור על פושע אשר היה ברשותו מחולל-זמן, שמחלקת המסתורין כבלה לשימושו במקרה של שיפוט לקוי ביותר בנוגע למי צריך אחד; והיה הילאי שהוקצה לאתר את פושע-הזמן הלא ידוע הזה, וגם לו ניתן מחולל-זמן; והסיפור נגמר בכך ששניהם סיימו את דרכם במחלקה למחורפנים חסרי תקנה בקדוש מנגו.

מינרווה ישבה שם בעיניים עצומות, מנסה לא להקשיב, מנסה לא לחשוב על זה, ומנסה לא להשתגע.

לאחר זמן מה, כשהוויכוח גווע, היא שאלה בקול רם, "מחולל-הזמן של מר פוטר מוגבל לשעות תשע בערב עד חצות. האם קליפת המגן נפגמה, אלבוס?"

"לא למיטב יכולתי לגלות באמצעות לחשים," אמר אלבוס. "אבל הקליפות הן דבר חדש; ולהביס את אמצעי הזהירות של השושואיסטים ולא להותיר זכר לתבוסה הזו... ייתכן שזה לא בלתי אפשרי."

היא פקחה את עיניה, וראתה את סוורוס והמנהל מביטים בריכוז בקלף מכוסה בקווים מפותלים ומסובכים שהיו מוציאים אותה מדעתה ללא ספק לו הייתה מנסה להבינם.

"האם הגעתם למסקנות כלשהן?" שאלה מינרווה. "ובבקשה אל תגידו לי כיצד הגעתם אליהן."

סוורוס והמנהל הביטו זה בזה, ואז פנו להביט בה.

"הגענו למסקנה," אמר המנהל בחומרה, "שאו שהארי היה מעורב או שלא; שאו שלוולדמורט יש גישה למחולל-זמן או שלא; ושכלי קשר למה שקרה באזקבאן, איש לא ביקר בבית הקברות של הנגלטון הקטנה בפרק הזמן שבו מודי כבר השגיח עליו בעבר שלי עצמי."

"בקיצור," אמר סוורוס בעצלתיים, "איננו יודעים דבר, מינרווה יקירתי; אם כי נראה סביר שמחולל-זמן נוסף היה מעורב, איכשהו. החשד שלי הוא שפוטור שוחד, רומה, או נסחט כדי להעביר הודעות אחורה בזמן, ייתכן שאף הודעות שנוגעות לבריחה הזו. לא אציע את ההצעה המתבקשת באשר לזהותו של זה שמושך בחוטיו. אבל אציע שבשעה תשע בערב נבחן האם מר פוטר מסוגל לחזור את כל שש השעות אחורה בזמן לשעה שלוש אחר הצהריים, כדי לראות האם כבר השתמש במחולל הזמן-שלו."

"זה נשמע חכם בכל מקרה," אמר דמבלדור. "וודאי שזה יקרה, מינרווה, ואמרי להארי לעבור במשרדי כשיהיה לו נוח, לאחר מכן."

"אבל אתם עדיין חושדים במעורבות ישירה של הארי בפריצה עצמה?" שאלה מינרווה.

"ייתכן אך לא סביר," אמר סוורוס, באותו זמן שאלבוס אמר, "כן."

מינרווה צבטה את גשר אפה, שאפה נשימה עמוקה, נשפה. "אלבוס, סוורוס, איזו סיבה יכולה להיות למר פוטר לעשות דבר כזה!"

"שום סיבה שאני יכול לחשוב עליה," אמר אלבוס, "אבל נותרת העובדה שהקסם של הארי הוא היחיד מכל האמצעים המוכרים לי שהיה יכול -"

"רגע," אמר סוורוס. כל הבעה נמוגה מפניו. "חשבתי על משהו, אני חייב לבדוק -" המורה לשיקויים לקח קמצוץ אבקת פלו, צעד לאורך החדר לעבר האח - אלבוס כיוון בזריזות את שרביטו והדליק אותו - ואז בלהבה ירוקה, ובמילים "משרד ראש בית סלית'רין," סוורוס נעלם.

היא ואלבוס הביטו זה בזו ומשכו בכתפיהם; ואז אלבוס חזר לבחון את הקלף.

כמה דקות מאוחר יותר סוורוס חזר דרך האח, מנקה מעליו חלקיקי אפר.

"ובכן," אמר המורה לשיקויים, שוב בפנים חסרות הבעה. "חוששני שלמר פוטר יש מניע."

"דבר!" אמר אלבוס.

"מצאתי את לסאת' לסטריינג' לומד בחדר המועדון של סלית'רין," אמר סוורוס. "הוא לא היסס להביט בעיניי. ונראה שמר לסטריינג' לא נהנה מהמחשבה על הוריו באזקבאן, בקור ובחשכה, הסוהרסנים מוצצים את חייהם,

סובלים בכל שנייה בכל יום, והוא אמר זאת למר פוטר, והתחנן בפניו שיחלץ אותם. משום שמר לסטריינג' שמע שהילד-שנשאר-בחיים יכול לעשות כל דבר, אתם מבינים."

היא ואלבוס החליפו מבטים.

"סוורוס," אמר מינרווה. "בוודאי... אפילו להארי... צריך להיות יותר היגיון בריא מזה..."

קולה דעך.

"מר פוטר חושב שהוא אלוהים," אמר סוורוס ללא הבעה, "ולסאת' כרע על ברכיו בפניו בתפילה כנה."

מינרווה בהתה בסוורוס, מרגישה בחילה. היא חקרה דת מוגלגית - הייתה זו הסיבה הנפוצה ביותר להטלת לחשי זיכרון על הוריהם של בני-מוגלגים - והיא ידעה מספיק כדי להבין את מה שסוורוס אמר כרגע.

"בכל מקרה," אמר המורה לשיקויים, "הבטתי אל תוך מר לסטריינג' כדי לראות האם ידע משהו על בריחתה של אימו. והוא לא שמע דבר, אבל ברגע שיגלה, הוא יסיק שהאדם האחראי הוא הארי פוטר."

"אני מבין..." אמר אלבוס לאיטו. "תודה לך, סוורוס. אלו חדשות טובות."

"חדשות טובות?" מינרווה התפרצה.

אלבוס הביט בה, פניו חסרות הבעה כמו אלה של סוורוס כעת; והיא נזכרה, שלא לבוס עצמו - "זו הסיבה הטובה ביותר שאני יכול לחשוב עליה לחלץ אל בלטריקס מאזקבאן," אמר אלבוס בשקט. "ואם זה לא הארי, הבה נזכור, הרי זהו וולדמורט שעושה את צעדיו הראשונים. אבל הבה לא נחפז בשיפוטנו בעוד ישנו הרבה שאנו לא יודעים, ושנדע בקרוב."

אלבוס נעמד פעם נוספת מאחורי שולחנו, צעד אל האח המבוערת, זרה פנימה קמצוץ נוסף של אבקה ירוקה, ותקע את ראשו בתוך הלהבות. "המחלקה לאכיפת חוקי הקסם," הוא אמר, "משרד המנהלת."

רגע לאחר מכן, קולה של מדאם בונז נשמע, צלול וחד, "מה העניין, אלבוס? אני עסוקה קצת."

"אמיליה," אמר אלבוס, "אני מבקש ממך לחלוק כל תגלית שעשית בעניין הזה."

השתררה שתיקה. "הו," אמר קולה הקר של מדאם בונז מהאש הבוערת, "והאם זה עובד בשני הכיוונים, אלבוס?"

"זה יכול לעבוד," אמר הקוסם הזקן ברוגע.

"אם הילאי ימות עקב השתקנות שלך, תכבן זקן, אראה בך אחראי במלוא מובן המילה."

"אני מבין, אמיליה," אמר אלבוס, "אבל אינני רוצה להצית דאגה ותדהמה מיותרות -"

"בלטריקס בלק נמלטה מאזקבאן! לאיזו דאגה או תדהמה היית קורא מיותרות, לנוכח העובדה הזו?"

"יכול להיות שאתפוס אותך במילים הללו," אמר הקוסם הזקן אל הלהבות הירוקות. "משום שאם אגלה שפחדיי אינם חסרי ביסוס, כן אומר לך. כעת, אמיליה, אני מבקש ממך, אם למדת דבר כלשהו על העניין הזה, בבקשה חלקי אותו."

השתררה שתיקה נוספת, ואז קולה של מדאם בונז אמר, "יש לי מידע שלמדתי ארבע שעות בעתיד, אלבוס. האם אתה עדיין רוצה אותו?"

אלבוס היסס -

(שוקל, כך ידעה מינרווה, את האפשרות שיצטרך לחזור בזמן יותר משעתיים מהרגע הזה; משום שלא ניתן לשלוח מידע יותר משש שעות אחורה בזמן, לא דרך שום שרשרת של מחוללי-זמן)

- ולבסוף אמר, "כן, בבקשה."

"הייתה לנו פריצת דרך," אמר קולה של מדאם בונז, "אחת ההילאיות שראתה את הבריחה היא בת-מוגלגים, והיא אמרה לנו שייתכן שלחש האש-המעופפת, כפי שקראנו לו, איננו לחש כלל, אלא חפץ מוגלגי."

כמו אגרוף בבטן, כך זה הרגיש, והבחילה של מינרווה הוכפלה. כל מי שראה את לגיון הכאוס נלחם ידע על מי זה מעיד...

קולה של מדאם בונז המשיך. "הבאנו את ארתור וויזלי משימוש לרעה בחפצי מוגלגים - הוא יודע על חפצי מוגלגים מכל קוסם אחר - ונתנו לו תיאורים של הילאים שהיו באירוע, והוא פיצח את זה. זה היה חפץ מוגלגי שנקרא a rocker, and they call it that because you need to be of your rocker to ride one. רק לפני שש שנים אחד מה-rockers שלהם התפוצץ והרג מאות מוגלגים ברגע, וכמעט הצית את הירח. וויזלי אומר ש-rockers משתמשים במדע מיוחד שנקרא תגובה נגדית, אז התוכנית היא לפתח קללה שתמנע מהמדע הזה לעבוד בסביבות אזקבאן."

"תודה לך, אמיליה," אמר אלבוס בחומרה. "האם זה הכל?"

"אבדוק אם יש לנו משהו משש שעות קדימה," אמר קולה של מדאם בונז, "אם כן הם לא היו אומרים לי, אבל אגיד להם לומר לך. האם לך יש משהו שברצונך לומר לי, אלבוס? כמו איזו משתי האפשרויות זה נראה עד כה?"

"עדיין לא, אמיליה," אמר אלבוס, "אבל אולי יהיה לי מה לומר לך בקרוב."

הוא התיישר ליד האש, שחזרה לבעור בלהבות צהובות רגילות. כל דקה משנותיו של הקוסם הזקן, כל שנייה טבעית מלידתו וכל שנייה שמחולל-הזמן הוסיף, כל זה ועוד כמה עשורים נוספים מהלחץ, כולם ניכרו בפניו מלאות הקמטים.

"סוורוס?" שאל הקוסם הזקן. "מה זה היה באמת?"

"טיל," אמר המורה לשיקויים חצוי-הדם, שגדל בעיירה מוגלגית ושמה מבוא ספינר. "אחת מהטכנולוגיות המוגלגיות המרשימות ביותר."

"עד כמה סביר שהארי יכיר אומנויות כאלה?" שאלה מינרווה.

סוורוס דיבר בעצלתיים. "הו, ילד כמו מר פוטר יידע הכל על טילים; זה וודאי, מינרווה יקירתי. עלייך לזכור שדברים נעשים בצורה שונה בעולם המוגלגים." סוורוס קימט את מצחו. "אבל טילים הם מסוכנים, ויקרים..."

"הארי גנב והחביא כמות לא ידועה של כסף מהכספת שלו בגרינגוטס, אולי אלפי אוניות," אמר המנהל, ואז, לנוכח המבטים התאומים שלהם, "זו לא הייתה תוכנית, אבל עשיתי את הטעות של לשלוח את המורה

להתגוננות להשגיה על המשיכה של חמש אוניות למתנות חג-מולד..." המנהל משך בכתפיו. "כן, אני מסכים, שטות גמורה בדיעבד, הבה נמשיך."

מינרווה דפקה בשקט את ראשה כנגד משענת הכיסא כמה פעמים.

"אף על פי כן, המנהל," אמר סוורוס. "זה שאוכלי המוות לא השתמשו בחפצים מוגלגיים במלחמה הראשונה, לא אומר שהוא לא מכיר אותם. טילים נפלו על בריטניה כנשק, בצד המוגלגי של המלחמה של גרינדלוולד. אם הוא בילה את הקיצים הללו בבית יתומים מוגלגי, כפי שאמרת לנו, המנהל... אז גם הוא שמע על טילים. ואם הוא הקשיב לדיווחים על מר פוטר ועל כך שהשתמש בחפצים מוגלגיים בקרבות הדמה שלו, הוא בהחלט היה לומד את נקודות החוזק של אויבו ומנסה להתחזק בעצמו. זו בדיוק הצורה בה הוא חושב; כל כוח שהוא רואה הוא ינסה לקחת לעצמו."

הקוסם הזקן עמד חסר תנועה לחלוטין, אפילו שיערות זקנו קפואות כמו תיל; ועלתה במינרווה מחשבה, מפחידה יותר מכל מחשבה שחשבה מעודה, שאלבוס דמבלדור קפוא על מקומו באימה.

"סוורוס," אמר אלבוס דמבלדור, קולו כמעט נשבר, "אתה מבין מה אתה אומר? אם הארי וולדמורט ינהלו את המלחמה שלהם עם כלי נשק מוגלגיים לא יוותר דבר מהעולם מלבד אש!"

"מה?" אמרה מינרווה. היא שמעה על רובים, כמובן, אבל הם לא עד כדי כך מסוכנים למכשפה מיומנת -

סוורוס דיבר כאילו היא לא הייתה בחדר. "אז אולי, המנהל, הוא שולח אזהרה מכוונת להארי פוטר; הוא אומר שכל התקפה עם נשקים מוגלגיים תיענה בהתקפה דומה. צווה על מר פוטר לחדול משימוש בטכנולוגיה מוגלגית בקרבותיו; זה יבהיר לו שההודעה התקבלה... ולא ייתן לו עוד רעיונות." סוורוס קימט את מצחו. "אם כי, עכשיו כשאני חושב על זה, מר מאלפוי - והעלמה גריינג'ר כמובן - טוב, במחשבה שנייה, איסור גורף על שימוש בטכנולוגיה נראה חכם יותר -"

הקוסם הזקן הצמיד את שתי ידיו למצחו, ומפיו בקע קול רועד, "אני מתחיל לקוות שהארי עומד מאחורי הבריחה הזו... הו, שמרלין יגן על כולנו, מה יקרה לעולם?"

סוורוס משך בכתפיו. "מהשמועות ששמעתי, נשקים מוגלגיים גרועים רק במעט מהצדדים היותר... עלומים של הקוסמות -"

"גרועים?" השתנקה מינרווה, ואז סתמה את פיה בכוח.

"גרועים מכל סכנה שנתרה בתקופת הדעיכה הזו," אמר אלבוס. "לא גרועים ממה שמחק את אטלנטיס מהזמן."

מינרווה בהתה בו, מרגישה זיעה פורצת לאורך עמוד השדרה שלה.

סוורוס המשיך, עדיין פונה לאלבוס. "כל אוכלי המוות למעט בלטריקס היו בוגדים בו, כל תומכיו היו פונים נגדו, כל מעצמות העולם היו מתרכזות להשמיד אותו, אם היה מתנהג בצורה מסוכנת עם קסמים חזקים באמת. האם זה עד כדי כך שונה?"

תנועה מסוימת, צבע מסוים, שבו לפניו של הקוסם הזקן. "ייתכן שלא..."

"ובכל מקרה, "אמר סוורוס בחיוך מתנשא מעט, "לא כל כך קל להשיג נשק מוגלגי, לא בעבור אלף אוניות ולא בעבור אלף אלפי אוניות."

הארי לא פשוט יוצר בשינוי-צורה את המכשירים שהוא משתמש בהם בקרבות? חשבה מינרווה, אבל לפני שהספיקה לפתוח את פיה כדי לשאול -

האח התפרץ בלהבות ירוקות, ופניו של פאיוס ת'יקנס, עוזרה של מדאם בונז, הופיעו בו. "יש לי דיווח בשבילך, שהתקבל -" עיניו של פאיוס נחו על מינרווה וסוורוס, "מלפני שש דקות."

"מעוד שש שעות, אתה מתכוון, "אמר אלבוס. "השניים האלה אמורים לשמוע אותו; העבר את הדיווח שלך."

"אנחנו יודעים כיצד זה נעשה, "אמר ת'יקנס. "בתאה של בלטריקס בלק, מוחבא באחת הפינות, נמצא בקבוקון שיקויים; ובדיקה של שאריות הנוזל הראו שזה היה שיקוי אנימאגוס."

השתררה שתיקה ארוכה.

"אני מבין..." אמר אלבוס בכבדות.

"סלח לי?" שאלה מינרווה. היא לא הבינה.

ראשו של ת'יקנס פנה לעברה. "אנימאגוס, מדאם מקגונגל, בצורת האנימאגוס שלהם, מעניינים פחות את הסוהרסנים. כל האסירים נבדקים לפני הגעתם לאזקבאן; ואם הם אנימאגוס, צורת האנימאגוס שלהם מושמדת. אבל לא חשבנו שמישהו שמוגן על ידי לחש הפטרונוס בעודו שותה את השיקוי ומבצע את המדיטציה עשוי להפוך לאנימאגוס לאחר הגעתו לאזקבאן -"

"למיטב הבנתי, "אמר סוורוס, עוטה את מבט הבוז הרגיל שלו, "מדיטציית אנימאגוס דורשת זמן בלתי מבוטל."

"ובכן, מר סנייפ, "נבח ת'יקנס, "הרשומות מעידות שבלטריקס בלק הייתה אנימאגוס לפני שנשלחה לאזקבאן וצורתה הושמדה; אז אולי המדיטציה השנייה שלה לא ארכה זמן רב כמו הראשונה!"

"לא הייתי חושב ששום אסיר באזקבאן יהיה מסוגל לעשות דבר כזה..." אמר אלבוס. "אבל בלטריקס בלק הייתה מכשפה רבת עוצמה לפני כליאתה, ואם מכשפה כלשהי מסוגלת לעשות זאת, הרי זאת היא. האם ניתן לאבטח את אזקבאן כנגד שיטה כזו?"

"כן, "אמר ראשו הבטוח של פאיוס ת'יקנס. "המומחה שלנו אומר שלא יעלה על הדעת שמדיטציית אנימאגוס תיארך פחות משלוש שעות, בלי קשר לניסיון. כל הביקורים שהאסירים יורשו לקבל מעתה והלאה יוקצבו לשעתיים, והסוהרסנים ידווחו לנו אם קיים פטרונוס באזור התאים במשך זמן ארוך מכן."

אלבוס לא נראה מרוצה למשמע הדבר, אבל הוא הנהן. "אני מבין. לא יהיו ניסיונות נוספים מסוג זה, כמובן, אבל אל תתעצלו בשמירה. וכשהדיווח הזה יגיע לאמיליה, אמור לה שיש לי מידע בשבילה."

ראשו של פאיוס ת'יקנס נעלם בלי מילה נוספת.

"לא יהיו ניסיונות נוספים..." אמרה מינרווה.

"משום ש, מינרווה יקירתי, "אמר סוורוס בעצלתיים, משום שטרם העלים לגמרי את מבט הבוז הרגיל שלו, "לו אדון האופל היה מתכנן לשחרר מי ממשרתיו האחרים מאזקבאן, הוא לא היה משאיר את בקבוקון השיקוי כדי

לגלות לנו כיצד זה נעשה. "סוורוס קימט את מצחו. "אני מודה... גם עכשיו אני לא מבין מדוע הבקבוקון הושאר שם."

"זה נראה כמו הודעה כלשהי..." אמר אלבוס באיטיות. "ואני לא מצליח להבין מה היא, כלל וכלל לא..." הוא תופף על שולחנו באצבעותיו.

למשך דקה ארוכה או שלוש, הקוסם הזקן בהה לעבר שום דבר, מקמט את מצחו; בעוד סוורוס ישב גם הוא בשקט.

ואז אלבוס הניד בראשו בדיכאון ואמר, "סוורוס, האם אתה מבין זאת?"

"לא," אמר המורה לשיקויים, ובחיוך סרקסטי, "וכנראה שמוטב לנו כך; יהיה מה שיהיה הדבר שהיינו אמורים להסיק מזה, החלק הזה בתוכנית נכשל."

"אתם בטוחים כעת שזה באמת אתם-יודעים... זה באמת וולדמורט?" שאלה מינרווה. "לא יכול להיות שאוכל מוות אחר חשב על הרעיון המתוחכם הזה?"

"יודע גם על טילים?" שאל סוורוס ביובש. "אני לא חושב שאוכלי המוות אהבו לימודי מוגלגים. זה הוא."

"אכן, זה הוא," אמר אלבוס. "כלא אזקבאן נותר בלתי חדיר במשך דורות, רק כדי ליפול בפני שיקוי אנימאגוס. זה חכם מדי ובלתי-אפשרי מדי, וזה סימן ההיכר של וולדמורט מאז ומעולם, עוד מהימים בהם היה ידוע בתור טום רידל. כל מי שהיה רוצה לזייף את סימן ההיכר שלו היה צריך להיות ערמומי כמו וולדמורט. ואין איש בעולם הזה שבטעות יעריך את תושייתי יתר על המידה, ויותר לי הודעה שאיני מצליח להבין כלל."

"אלא אם הוא העריך אותך בדיוק," אמר סוורוס בקול חסר נימה, "ובמקרה כזה זה בדיוק מה שהתכוון שתחשוב."

אלבוס נאנח. "אכן. אבל אפילו אם שיטה בי באופן מושלם, אנחנו לפחות יכולים לסמוך על המסקנה שלא היה זה הארי פוטר."

זו הייתה אמורה להיות הקלה, אבל מינרווה הרגישה את הצמרמורת מתפשטת בגווה ובעורקיה, בריאותיה ובעצמותיה.

היא זכרה שיחות כאלה.

היא זכרה שיחות כאלה מלפני עשר שנים, מתקופה שבה הדם זרם בבריטניה בנהרות רחבים, שבה מכשפות וקוסמים שלימדה נטבחו במאותיהם, היא זכרה בתים בוערים וילדים צורחים והבזקים של אור ירוק -

"מה תאמר למדאם בונז?" היא לחשה.

אלבוס נעמד מאחורי שולחנו וצעד למרכז החדר, ידו נחה קלות על מכשיריו, כאן מכשיר של אור, שם מכשיר של קול; הוא יישר את משקפיו ביד אחת, השתמש בשנייה כדי למרכז את זקנו הארוך והכסוף כנגד גלימותיו, ולבסוף הקוסם העתיק הסתובב והביט בהם.

"אומר לה את המעט שאני יודע על קסם אפל שנקרא הורקרוקס, שבאמצעותו ניתן לגזול מנשמה את המוות," אמר אלבוס דמבלדור, בקול רך שמילא את החדר, "ואומר לה מה ניתן לעשות עם בשר המשרת."

”אומר לה שאני מקים מחדש את מסדר עוף-החול.”

”אומר לה שוולדמורט חזר.”

”ושמלחמת הקוסמים השנייה החלה.”

כמה שעות לאחר מכן...

לשעון הענתיקה הישן שעל קיר משרדה של סגנית המנהל היו מחוגי זהב, וספרות כסף לציין את השעות; הוא תיקתק ונע ללא צליל, משום שהוטל עליו לחש השקטה.

מחוג השעות הזהוב התקרב לספרת תשע הכסופה, מחוג הדקות הזהוב עשה כמוהו, שני המרכיבים השזורים של הזמן מתקרבים זה לזה, עוד מעט יהיו באותו מקום אך לעולם לא יתנגשו.

השעה הייתה 8:43 בערב, והלך והתקרב הזמן שבו מחולל-הזמן של הארי ייפתח בדרך היחידה שלא ניתן לשטות בה על ידי שום לחש שיעלה על הדעת, אלא אם הלחש הזה יכול לעקוף את חוקי הזמן עצמו. שום גוף או נפש, שום ידע או חומר, לא יכולים להימתח שבע שעות נוספות ביום אחד. היא תמציא הודעה על המקום, ותגיד להארי לקחת את ההודעה הזו שש שעות אחורה לפרופסור פליטיק בשעה 3 אחר הצהריים, והיא תשאל את פרופסור פליטיק האם קיבל את ההודעה בשעה הזו.

ופרופסור פליטיק יאמר לה שהוא אכן קיבל את ההודעה הזו בשעה 3 אחר הצהריים.

והיא תגיד לסוורוס ולאלבוס שיאמינו קצת יותר בהארי בפעם הבאה.

פרופסור מקגונגל הטילה את לחש הפטרונוס ואמרה לחתול הזוהר שלה, ”לך למר פוטר ואמור לו כך: מר פוטר, סור בבקשה למשרדי ברגע שאתה שומע זאת, בלי לעשות שום דבר בדרך.”